

Din lumea insectelor

Babbba

De ce împarți tristețe
în cuvinte de ocară,
când nu demult,
dragostea mea ți-era feblețe,
și nu o simplă hăituială?

Chiar de sunt mut și îți ascult
dojana ta nemeritată,
refuz să cred
că m-am schimbat atât de mult,
încât să mă privești ca pe-o insectă terminată.

Nu vezi ?... M-agăț de tine
ca un păianjen de pânza lui țesută
cu forța disperării,
simțind că dacă nu se ține bine,
hrana-i pe veci pierdută.

Și după ce mă voi hrăni
cu dragostea ascunsă-n tine,
promit să nu mai simt durere:
Călugărița mea te voi lăsa să-mi fii
dar...după-mperechere.